

[Pürschel.]

begge to, at Roen skulde de nok sørge for, man kunde være ganske rolig, de skulde nok ordne de Paragraffer. Saa jeg kan ikke rigtig forstaa, at Statsministeren kunde udtale sig saaledes — jeg kan kun forklare det ved, at Hukommelsen maa have svigtet Statsministeren et Øjeblik. (*Justitsministeren* [Zahle]: Der kan skrives 8 tykke Bind og mere om det, som det ærede Medlem ikke kan forstaa!). Den højtærede Justitsminister siger, at der kan skrives 8 tykke Bind og mere til om det, jeg ikke kan forstaa. Det er en saa historisk værdifuld Bemærkning, at jeg synes, den bør ind i Folketings-tidenden. Jeg erkender, at der er ingen Grænser for min Uvidenhed, men til Gen-gæld er jeg ikke bange for at sammenligne Grænserne for min Viden med den højt-ærede Justitsministers.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om Folkevillien. Den mobiliseres altid, naar man har Brug for den, og det er det behagelige ved denne Rekvisit, at naar man ikke har Brug for den, sætter man den til Side, men man har den altid lige parat i det Øjeblik, man ønsker at anvende den. Og nu ser vi Folkevillien mobiliseret for at forklare, hvorfor Regeringen skal have sin Villie med Hensyn til Valuta-centralen. Og her er det, jeg siger, at jeg ikke rigtig forstaaer dette. Folkevillien har vi naturligvis alle Respekt for, vi erkender alle, at den har sin afgørende Betydning i et Land, der styres som Danmark. Men jeg kan ikke se, at den nogen Sinde giver sig et klarere og mere velovervejet Udtryk, end naar der er Tale om Grundloven. Grundloven, der ligger herude i Sølvskrinet med flere af de Herrer's Underskrifter under, vedtages jo paa meget højtidelig Maade og gentagne Gange, der er Tid til Afklaring. Og hvad siger denne Folkevillie, denne højeste Folkevillie, der altsaa har fundet Udtryk i Grundloven? Den siger, at der er to Ting her i Landet, et Folketing og et Landsting, og at intet kan blive til Lov, som ikke er vedtaget i begge Tingene. Og saa spørger jeg: hvem er det, der har mest Respekt for Folkevillien? Den Mand, der siger: for at en Ting skal blive Lov, skal der være Flertal i begge Ting, eller den, der siger: det er nok, at der er det i det ene? Jeg kan oprigtigt talt ikke se, at den sidste staaer stærkest. Og derfor synes jeg, man skal være lidt forsigtig med at mobilisere Folkevillien. Folkevillien har Krav paa Respekt, naar den gør sig gældende paa den Maade, den selv har sagt, den skal gøre sig gældende

for at blive til Lov, og det vil sige med Flertal i begge Ting.

Deri ligger naturligvis ikke, at man ikke ved sin politiske Handlen tager Hensyn til et Folketingsvalg, men dette at ville indføre noget, der skal ligne en parlamentarisk Skik, nemlig at Regeringen skulde kunne udskrive Folketingsvalg og derefter med en moralsk Ret kræve et eller andet Lovforslag gennemført i Landstinget, kan jeg ikke se er rigtigt, saa længe vi har den Grundlov, vi har. Saa maa de Herrer, der er utilfredse, sætte deres Kraft ind paa at lave denne Grundlov om. Vi har jo Udtalelser fra radikal Side saa sent som i 1927, hvori man erklærede, at man naturligvis sammen med Venstre i Landstinget vilde modsætte sig Toldforslag — naturligvis! Ja, det var jo deres simple Ret efter Forfatningen. Men hvorfor saa saa glemsom? Hvorfor ikke erindre dette, naar man nu taler saa bevæget, som man gør.

Der har været stor Glæde hos Regeringspartierne over dette Valg. Det er jo lettere at forstaa for Socialdemokraternes Vedkommende end for de Radikale. Men selv om det er vanskeligt at forstaa, kræver det dog ikke mindre Respekt, for det er jo en Ædelhed, som man sjældent ser Mage til. (*Justitsministeren* [Zahle]: Beskedenhed!). Ja, ogsaa dette, man støder paa de mest overraskende Ting hos de Radikale i disse Tider, men at de i den Grad glæder sig, hjertevarmt, hjertevindende og smittende over, at det gaar andre godt, ja, det *kan* man ikke lade være med at blive rørt over, man glæder sig over, at der endnu findes saa megen Ædelhed i en saa vanskelig Tid.

Det ærede Medlem Hr. Rager, som er en af dem, der har givet det mest straalende Udtryk for denne Glæde, sagde i Studenterforeningen, at det, Valget betød, var: Ikke mere Told. Det var i og for sig en ejendommeligt Slutning at drage af dette Valg, thi det Parti, der stærkest var gaaet ind for Told, det konservative Parti, fik den største procentvise Fremgang af de store Partier; det Parti, der klogt havde stillet sig nogenlunde neutralt overfor Tolden, Socialdemokratiet, klarede sig rigtig pænt, men de Partier, der var gaaet stærkt imod Tolden, de Radikale og Venstre, ja, dem er vi saa høflige ikke at tale om ved denne Lejlighed. Men det er dog forstaaeligt, at de Radikale kan se saaledes paa det, thi de kan naturligvis ikke lade være med at tænke paa Jens Holdgaard. Ondere Skæbne kan man vel ogsaa vanskeligt faa end den, at der i Rigsdagen